

РЕШЕНИЕ

№ 3814

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Георги Стоев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Станимира Иванова Въззивно гражданско дело № 20221100509844 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20033327/03.05.2022г. по гр.д. № 11516 по описа за 2021г. на Софийски районен съд, 57-ми състав е признато за установено на основание на чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ за незаконно и е отменено уволнението на **Р. И. А.**, ЕГН ***** с адрес: гр. Перник, бул. „*****“ извършено с Предизвестие № ЗУЧР-069/30.12.2020г. и Заповед № ЗУЧР-078/04.01.2021г. на Председателя на Б.С.П., връчени на 04.01.2021г., **Р. И. А.**, ЕГН ***** е възстановена на основание на чл. 344, ал.1, т.2 от КТ на заеманата преди уволнението длъжност „главен експерт“ в „Организационна дейност“ на специализираната организация на Б.С.П. , като на основание на чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „*****“ е осъдена да заплати на **Р. И. А.**, ЕГН ***** сумата от **5490,93лв.** , ведно със законната лихва от 26.02.2021г. до изплащането ѝ, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.01.2021г. до 04.07.2021г.; като **неоснователен е отхвърлен иска за горницата над 5490,03лв. до предявен размер от 7686,60лв.** брутни суми като погасени чрез прихващане с насрещно вземане по чл. 55, ал.1, пр. 3 от ЗЗД вр. с чл. 220, ал.1 от КТ и чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 2195,67лв. на БСП срещу Р. Любенова, представляващо платени на отпаднало основание обезщетения за неспазен срок на предизвестие за периода от 04.01.2021г. до 04.02.2021г. по чл. 220, ал.1 от КТ в размер на 1281,10лв. и обезщетение за оставане без работа поради прекратяване на

правоотношението поради закриване на щат в размер на 914,57лв. за периода от 04.01.2021г. до 04.02.2021г.; отхвърлено е като неоснователно възражението на БСП за прихващане със сумата над 2195,67лв. до предявен размер от 2562,20лв. с вземанията по чл. 220, ал.1 и по чл. 222, ал.1 от КТ, **Б.С.П.** с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати на **Р. И. А.**, ЕГН ***** съдебни разноски от 1000лв., **Б.С.П.** с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати по сметка на Софийски районен съд съдебни разноски от 462,50лв.

С Определение № 20042662/16.06.2022г. по гр.д. № 11516/2021г. на СРС е отхвърлена молба на **Б.С.П.** с адрес: гр. София, ул. „***** за изменение по реда на **чл. 248 от ГПК** на Решението в частта за разноските на ищеца за възнаграждение за адвокат .

Срещу така постановеното Решение е депозирана **въззивна** жалба вх. № 25043776/02.06.2022г. по регистъра на СРС **от ответника по исковете П.П. „Б.С.П.”**, Булстат ***** в частта, в която исковете са уважени. Изложил е съображения, че решението е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон. Посочил е, че с решението на СРС било прието, че приложима е закрила по чл. 35 от ЗМСМА, че не следва да се съобрази възнаграждението получавано от ищеца като общински съветник. По делото било установено, че имало реално съкращаване на щат, проведена е законосъобразно процедурата по подбор, в който участвали всички служители със сходни длъжности, поради което и уволнението било законно. Неправилно бил уважен иска по чл. 225, ал.1 от КТ защото уволнението било законосъобразно. Отделно в случая било установено, че ищцата работела като общински съветник в ОС на гр. Перник, осъществяваната дейност по естеството си била трудова дейност, защото се престирала работна сила срещу възнаграждение и така полученото възнаграждение от ищеца като общински съветник следвало да се приспадне от припадащото се обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ- В този смисъл било Решение № 2042/12.02.2014г. на ВАС по дело № 14100/2013г. на ВАС. Полученото от ищеца обезщетение по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл. 222, ал.1 от КТ било в общ размер от 2562,20лв., поради което и за цялата тази сума следвало да се уважи възражението му за прихващане. Едва във въззивното производство се установявало получаване на възнаграждение като общински съветник, до този момент ищцата отричала да е получавала такова. Претендирал е разноски. Оспорил е претнецията на въззиваемият за разноски поради прекомерност.

Въззиваемият-ищец – Р. И. А., ЕГН ***** е оспорил жалбата. Посочил , е че решението на СРС в тази част е правилно. Не било установено щат да е съкратен реално, да е извършен подбор между всички заемащи сходни длъжности, длъжността „главен експерт” продължавала да съществува съгласно новото щатно разписание . не било установено, това да е различна длъжност от заеманата от нея. Правилно било прието от СРС, че се ползва от закрилата по чл. 35 от ЗМСМА, това била императивна правна

норма, установено било че към уволнението била общински съветник. Не било установено ответникът да е събрал информация предварително от ищеца дали е общински съветник, информация за което ищцата да е укрила. Ищцата била общински съветник от листата на БСП, същата се утвърждавала по съответния ред и се предполагало, че ответникът е знаел за това обстоятелство. Не било установено да ѝ са платени обезщетения по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл. 222, ал.1 от КТ за горница над 2195,67лв. Възнаграждението, получавано като общински съветник не било по трудово правоотношение и нямало основание да се съобразява по претенцията ѝ по чл. 225, ал.1 от КТ, посоченото от въззивника Решение на ВАС било неотнормено, защото касало обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, за който риск била осигурявана като общински съветник, възражението за прихващане било за точно определена сума. Възнаграждението ѝ като общински съветник било платено на основание на чл. 34 от ЗМСМА за участие в заседания на Общинския съвет и в комисиите му, не било трудово възнаграждение и в този смисъл било Решение № 22/08.04.2020г. по дело № 1697/2019г. на ВКС, III-то Г.О., Решение № 201/10.01.2019г. по дело № 1663/2018г. на СГС. Претендирал е разноски.

Срещу така постановеното Определение е депозирана **частна** жалба вх. № 25050117/29.06.2022г. от ответника по исковете **П.П. „Б.С.П.”**, Булстат ***** Посочил е, че определението е неправилно. Ищецът не бил посочил по всеки от исковете какви възнаграждения за адвокат е уговорил, минималните такива по наредба № 1/2004г. в случая били приложими и така по осъдителния иск припадащото се възнаграждение за адвокат било 500лв. при съобразяване, че част от този иск бил отхвърлен. Неоценяемите искове били предявени заедно с осъдителен иск, приложима била разпоредбата на чл. 7, ал.2 от Наредбата. Направил бил искане за компенсация за разноските и същото следвало да се съобрази. Претендирал е разноски. . Оспорил е претенцията на въззиваемият за разноски поради прекомерност.

Ответникът по частната жалба ищец – Р. И. А., ЕГН ***** е оспорил жалбата. Посочил, е че определението на СРС е правилно. Посочил е, че възражение за прекомерност на претенцията за разноски не била направена в срок от ответника по исковете, договореният хонорар бил за изготвяне на искова молба, процесуално представителство и производство по чл. 248 от ГПК, не бил прекомерен. Не било направено искане за прихващане с вземания за разноски. Претендирал е разноски.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № 22004244/26.02.2021г. по регистъра на СРС, изпратена по пощата на 23.02.2021г. от **Р. И. А.,** ЕГН ***** **срещу П.П. „Б.С.П.”**, Булстат ***** с която е поискала от съда на основание на **чл. 344, ал.1, т. 1, т. 2 и**

т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД да признае за незаконно и отмени уволнението ѝ, извършено с Предизвестие № ЗУЧР-069/30.12.2020г. и Заповед № ЗУЧР-078/04.01.2021г. на Председателя на Б.С.П., връчени на 04.01.2021г., да я възстанови на заеманата преди уволнението длъжност „главен експерт” в „Организационна дейност” на специализираната организация на Б.С.П. , да осъди Б.С.П. с да ѝ заплати 6 месечни заплати в размер на сумата от **7686,60 лв.** , ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до изплащането ѝ, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.01.2021г. до 04.07.2021г. Посочила е, че работила при ответника по трудов договор като главен експерт, на 04.01.2021г. ѝ били връчени предизвестие и заповед за уволнение на основание на съкращаване на щат, но реално щат не бил съкратен, не бил извършен и подбор, а той бил задължителен, ползвала се от закрилата по чл. 35 от ЗМСМА защото била общински съветник към момента на уволнението, останала без работа за период от 6 месеца след уволнението. Нямало реално съкращаване на щата, защото функциите ѝ продължили да се осъществяват при ответника от друго лице. Била избрана от листата на БСП за общински съветник в ОС на гр. Перник, и така ответникът знаел за това обстоятелство, не била събрана информация от нея предварително дали е общински съветник към уволнението. Изплатените ѝ от ответника обезщетения били 1771,30лв. по чл. 220, ал.1 и по чл. 224 , ал.1 от КТ, както и след подаване на исковата молба ѝ било платено обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ от 914,57лв. Платеното ѝ възнаграждение като общински съветник не било по трудово правоотношение и било ирелевантно за вземането ѝ по чл. 225, ал.1 от КТ. Претендирала е разноски.

Ответникът П.П. „Б.С.П.”, Булстат ***** , в предоставения му срок е оспорил исковете. Навел е твърдения, че имало реално съкращаване на щат, проведена била законосъобразно процедурата по подбор, в който участвали всички служители със сходни длъжности, поради което и уволнението било законно, поради което и не се дължало и обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ. Отделно ищцата работела като общински съветник в ОС на гр. Перник, получавал възнаграждение за същото и така не била останала без работа за процесния период. Предявил е **евентуално възражение за прихващане** с платени на ищеца обезщетение по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл. 222, ал.1 от КТ в размер на общо 2562,20лв. Заявил е в о.с.з. че **не прави възражения** срещу претенцията за разноски на ищеца.

По делото е прието предизвестие № ЗУЧР-069/30.12.2020г. , носещо подпис за Председателя на Б.С.П., съгласно което ответникът е съставил изявление до ищеца, с което го е уведомил, че поради съкращаване на щата и на основание на чл. 328, ал.1, т. 2, пр.2 от КТ с изтичане на 30 дни от връчването на предизвестието прекратява договора за длъжността „главен експерт в Организационна дейност”. На лицевата страна на предизвестието е положен подпис срещу имената на ищеца и дата 04.01.2021г.

По делото е приета Заповед № ЗУЧР-078/04.01.2021г., носеща подпис за

Председателя на Б.С.П., съгласно която ответникът поради съкращаване на щата във връзка със структура и щата на администрацията на БСП, приети с Решение на НС на БСП от 18.10.2020г., утвърдени със Заповед № ЗУЧР-039/23.10.2020г. и отправено писмено предизвестие № ЗУЧР-069/30.12.2020г., и на основание на чл. 328, ал.1, т. 2, пр.2 от КТ е прекратил трудовото правоотношение с ищеца за длъжността „главен експерт в Организационна дейност” на Специализирана администрация на БСП считано от дата на издаване на заповедта, като на ищеца да се изплатят обезщетения по чл. 224, ал.1 от КТ за 8 работни дни.

Приета е служебна бележка, издадена на 15.02.2021г., удостоверение, издадено от Общински съвет Перник, съгласно която ищцата е общински съветник от полагаането ѝ на клетва на 22.11.2019г., за периода от 01.01.2021г. до 30.06.2021г. е получила възнаграждение за същото в размер на общо 3959,96лв. нетна сума, брутно 5135,40лв.

Приети са служебни бележки от Агенция по заетостта, съгласно които ищцата е регистрирана като безработна за периода от 06.01.2021г. до 06.09.2021г.

Приет е трудов договор от 07.09.2021г., съгласно който ищцата през септември 2021г. е започнала да работи по трудов договор при Индустриална и логистична зона – Перник”ЕАД.

Приета е трудова книжка на ищцата констатации по оригинала на която са извършени от СРС в о.с.з. от 05.11.2021г., съгласно която след прекратяването на правоотношението между страните няма записвания за трудово правоотношение на ищцата на стр. 22 и на стр. 23.

Приета е Заповед № ЗУЧР-048/01.12.2020г., щатно разписание, носещи подпис за Председателя на ПП”БСП”, съгласно която е утвърдено щатно длъжностно разписание с минималните изисквания на длъжностите в администрацията на БСП по приложение № 1, длъжностни характеристики за длъжностите – Приложение № 2, съгласно които в отдел организационна дейност има 6 щатни бройки за длъжността „главен експерт” и 1 щатна бройка за длъжността „главен експерт хоризонтални структури”, 1 щатна бройка за длъжността „експерт”, 31 щатни бройки за длъжността „експерт териториална координация”; по 1 щатна бройка за длъжността „главен експерт” има в отдели „Международна дейност”; „Парламентарна дейност”, „Коалиционна дейност”, „Избори и кампании”, „Местно самоуправление”, „Деловодство”, а в отдел „Кадрова политика” има 2 щатни бройки за длъжността „главен експерт”.

Приет е платежен фиш на ищеца за ноември 2020г., за декември 2020г., за януари 2021г., съгласно които ответникът е начислил на ищеца обезщетение по чл. 220, ал.1 от КТ за неспазено предизвестие от 1280,10лв., както и обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за 512,44лв., обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 1114лв.; основната ѝ заплата е 1150лв., допълнително възнаграждение за класове/категория е било

131,10лв.

Приети са месечни извлечения от банкова сметка на ищеца, съгласно които по банковата ѝ сметка са постъпили 863,42лв. като заплата за декември 2020г.; на 29.01.2022г. сумата от 1771,30лв. като обезщетение по чл. 220 и по чл. 224 от КТ; 137,18лв. заплата за февруари 2021г.; на 02.03.2021г. – сумата от 914,57лв. като обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ

С прието по делото неоспорено от страните заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото и справка при ответника е посочило, че ноември 2020г. е последният пълен отработен месец на ищеца при ответника, възнаграждението ѝ за него било брутно 1281,10лв., за 6 месеца същото е в размер **на 7686,60лв. брутна сума.**

С оглед на така установената фактическа обстановка,съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение **е валидно и в обжалваната част е допустимо.**

По правилността на решението в обжалваната му част:

По иска с правно основание **чл. 344, ал.1, т.1 от КТ:**

Разпоредбите на чл.328, ал.1 от КТ уреждат редица изчерпателно изброени отделни безвиновни основания за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя, като на съдебен контрол подлежат обстоятелствата дали заповедта е издадена от лице с работодателска власт към момента на прекратяване на правоотношението, дали са били налице онези факти, които са изложени като мотиви на прекратителната за правоотношението заповед, дали е дадена правилна правна квалификация на тези обстоятелства и дали те са посочени в съответната хипотеза на чл. 328, ал.1 от КТ . В това производство съдът се ръководи само от изложените в уволнителната заповед факти и само за тяхното наличие е проверката му. Уволнителната заповед следва да е мотивирана, като посочената от работодателя правна квалификация на уволнителното основание следва да съответства на изложените фактически основания за уволнението. Обратното би нарушило равнопоставеността между страните, защото работникът/служителят няма да знае как да организира защитата си срещу уволнението. За разпоредби на чл. 328 от КТ, които съдържат повече от едно уволнително основание, за да се приеме, че уволнителна заповед е мотивирана следва в хода на производството се установи, че работодателят е провел сериозна подготовка, за да извърши уволнението, като е уведомил работника за конкретните причини, поради които прекратява правоотношението с него, като следва да е дадена правна квалификация на

уволнителното основание, съответстваща на фактическите основания за уволнение, изложени в прекратителния акт.

При прекратяване на трудово правоотношение едностранно от работодателя на основание съкращаване на щат”, съдът преди да премине към изследване на въпроса дали работодателят е бил длъжен и ако е бил - дали е извършил подбор, следва да прецени, дали към момента на прекратяване на правоотношението е било налице използването от работодателя основание за уволнение, тоест дали съкращаването на щата е било реално извършено по решение на компетентно лице и дали уволнението е извършено от лице с работодателска компетентност.

Преди да се извърши към тази проверка, обаче, съдът следва да даде отговор на повдигнатия от ищеца въпрос с исковата молба дали се е ползвал от закрила по **чл. 35 от ЗМСМА** съответно дали същата е можело да бъде преодоляна и дали е преодоляна. Съгласно разпоредбата на чл. 35 от ЗМСМА трудовото правоотношение с общински съветник не може да бъде прекратявано през времето на неговия мандат в случаите на чл. 328, ал. 1, т. 2, 3 и 4 от Кодекса на труда. С тази норма законодателят е въвел специална закрила при уволнение в случаите на чл. 328, ал. 1, т. 2-4 КТ на работници/служители, които са общински съветници и тя продължава през времето на техния мандат. Тази разпоредба създава абсолютна забрана за работодателя в случаите, предвидени в нея да се прекратява трудовия договор със служител, който е общински съветник към момента на уволнението.

Задължение на работодателя е да установи дали предвиденият за уволнение работник или служител се ползва от закрилата по посочената разпоредба. В конкретния случай по делото е установено от приети по делото удостоверения, издадени от Общински съвет на гр. Перник, , че към 04.01.2021г. ищцата е била общински съветник в ОС-Перник. Не се твърди и не се установява преди уволнението работодателят да е събрал сведения за това обстоятелство , а негово е било задължение за същото. Следва да се посочи, че Централната комисия за местни избори публикува резултатите от тях в бюлетин съгласно **чл. 25, ал. 1, т. 8 от Закона за местните избори** , който е от публичен характер, поради което работодателят е имал възможност да събере информация за закрила за служителя по смисъла на чл. 35 от ЗМСМА. При така установеното съдът приема, че правилно районният съд е приел, че процесното уволнение е незаконно и го е отменил на това основание.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че в случая работодателят не е доказал, че има реално съкращаване на щат за длъжността на ищеца, че е извършил подбор по чл. 329 от КТ между лицата заемащи сходни длъжности с тази на ищеца, каквито твърдения са изложени в отговора на исковата молба. Представено е само едно щатно разписание и то сочи че както в отдела в който е работила ищцата, така и в други отдели е имало длъжност „Главен експерт“ по щатно разписание от одобрено на 01.12.2020г. Не са ангажирани доказателства по предишното щатно разписание колко са

били щатните бройки за тази длъжност, поради което извод, че има разлика разлика в броя на щатните бройки за длъжността на ищеца не може да се обоснове. Представеното щатно разписание сочи, че за длъжността на ищеца има повече от една щатни бройки, останали са щатни бройки за тази длъжност както в отдела, в който е работела ищцата, така и други отдели, не е установено да имат различни трудови функции тези длъжности в различните отдели, същевременно доказателства, че е извършван подбор, в който е участвала ищцата по делото не са ангажирани.

При така възприето съдът приема, че решението на СРС по иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ е правилно и следва да се потвърди.

По исковете с правно основание чл.344, ал.1, т. 2 от КТ :

С оглед изхода на делото по иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ, установените по делото трудово правоотношение между страните за неопределено време, то съдът приема за основателен иска по чл. 344, ал.1, т. 2 КТ , поради което решението на районния съд в тази част следва да се потвърди.

По иска по чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ:

Съдът приема за установено по делото от приета трудова книжка на ищцата, констатации по оригинал на която е извършена от СРС на 05.11.2021г., удостоверения от Агенция по заетостта, че за срок от 6 месеца след прекратяване на процесното трудово правоотношение ищцата не е работила по трудово правоотношение. Установено по делото е от заключение по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като неоспорено от страните, вярно и задълбочено, подкрепено от приети по делото фишове за заплати на ищеца, , че последното брутно трудово възнаграждение на ищеца при ответника за пълен отработен месец е за ноември 2020г. и същото е в размер на 1281,10лв. брутна сума. При така възприето съдът приема за установено по делото, че за ищеца е възникнало валидно вземане към ответника за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение в размер на **брутна сума от 7686,60лв.** Неоснователни са доводите на въззивника, че доколкото в този период ищцата е получавала брутно 5135,40лв. възнаграждение като общински съветник, то не ѝ се дължи обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ или ако дължи то същото следва да бъде намалено с размер на получено като общински съветник възнаграждение. Длъжността на общинския съветник е изборна съгласно [чл. 138 от Конституцията на Република България](#) , за изпълнението ѝ общинският съветник получава доходи, съгласно чл. 34 от ЗМСМА - за участието в заседанията на общинския съвет и на неговите комисии, като размерът на възнаграждението се определя с решение на общинския съвет. Осъществяваната от общинския съветник дейност на заседанията на общинския съвет и на неговите комисии представлява по своето естество трудова дейност, тъй като се изразява в прстиране на работна сила от страна на лицето срещу определено възнаграждение, без осъществяваната дейност да е свързана с постигане на краен резултат. За целите на задължителното

обществено осигуряване, определянето на една дейност като трудова не произтича единствено от факта на упражняването на тази дейност по трудово правоотношение, а е свързано с нейното естество. В разпоредбите на [чл. 4, ал. 1 КСО](#) са предвидени различни хипотези, при които лицата упражняват трудова дейност. Лицата, заемащи изборни длъжности следва да се осигуряват на основание на чл. 4, ал.1, т. 8 от КСО, а не на основание на чл. 4, ал.1, т.1 от КСО, в която попадат работещите по трудово правоотношение. Включване на тези лица от законодателя към кръга на задължително осигурените за всички осигурени социални рискове на практика за целите на социалното осигуряване изборните правоотношения са приравнени на трудовите. Това приравняване обаче се отнася единствено и само до целите на социалното осигуряване. Общинският съвет е орган на законодателната власт. Това обосновава извод, че по време на ползвания неплатен служебен отпуск, общинският съветник **не полага труд по същинско трудово правоотношение с общината**. Правоотношението на общинския съветник възниква въз основа на избор от момента на полагането на клетва. Общината не се явява работодател на общинския съветник по смисъла на [§ 1 т. 1 от ДР на КТ](#). Такъв не е и общинският съвет, който няма самостоятелен щат, поради което правоотношението общинския съветник **не е в трудово правоотношение нито с общината, нито с общинския съвет**, въпреки, че за целите на социалното осигуряване правоотношението да е приравнено на такова. /В този смисъл Решение № 60233/04.04.2022 г. по гр.д. № 724 / 2021г. на ВКС, IV-то Г.О./.

Обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ цели да замести дохода на служителя, който той би получавал, ако не беше извършено незаконното уволнение. Размер на това обезщетение е последното получено от служителя при работодателя преди уволнението брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец. От така определения размер на това обезщетение могат да се приспадат само онези доходи, получавани от служителя през 6 месечния период след незаконното уволнение, които са въз основа на дейност/правоотношение, което не е съвместимо с трудовото правоотношение, прекратено с оспореното с иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ уволнение. В подкрепа на този извод е разпоредбата на чл. 225, ал. 2 от КТ. /В този смисъл Решение № 73/17.07.2018г. по гр.д. № 1357/2017г. на ВКС, IV-то Г.О.; Определение № 635/26.07.2019г. по гр.д. № 1172/2019г. на ВКС, IV-то Г.О./ В случая не е имало пречка за ищеца , ако не беше процесното незаконно уволнение, да осъществява дейност като общински съветник и да получава едновременно и трудовото си възнаграждение от работодателя ПП"БСП" и възнаграждението си като общински съветник. Това е така, защото работата му по трудовото правоотношение с ПП"БСП" и работата му като общински съветник са съвместими. В подкрепа на извода на съда, че получаваното възнаграждение от ищеца по трудовото правоотношение с ответника в цялост е било съвместимо с получаваното възнаграждение като общински съветник е обстоятелството, че приетият по делото фиш за заплати

за ноември 2020г. сочи начисляване на трудово възнаграждение в пълен размер. Същевременно от приетото по делото удостоверение от Общински съвет Перник се установява, че начисляваното възнаграждение като общински съветник е месечно, не се установява същото да е било различно в зависимост от часове на работа на ищеца в Общинския съвет и в комисиите му. Действително, удостоверението от Общински Съвет -Перник е за 2021г., а фиша за заплати на ищеца за пълен отработен месец е за ноември 2020г. По делото обаче ответникът не твърди и не доказва, а в негова доказателствена тежест е било да го направи, че към ноември 2020г. възнаграждението на ищеца като общински съветник е зависело от отработените часове в ОС - Перник и в комисиите му, че през ноември 2020г. ищецът не е получил възнаграждение като общински съветник поради неполагане на работа като общински съветник за този период и това е било причината за начисляване от ответника на ищеца на трудово възнаграждение за ноември 2020г. в пълен размер. При така възприето съдът приема, че събраните по делото доказателства обосновават извод, че независимо от работата на ищеца като общински съветник, ищцата ако не беше незаконното ѝ процесно уволнение щеше да получи по правоотношението с ответника трудово възнаграждение в пълен размер. Следва да се посочи че посоченото от въззиваемия в хода на устните състезания пред въззивния съд на Решение № 22/08.04.2020г. на ВКС, III-то Г.О. по дело № 1697/2019г.: на ВКС, приема, че само доходи от трудово правоотношение са релевантни при определяне на обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ.

При така възприето съдът приема, че следва да се разгледат и оплакванията на въззивника във връзка с разрешаването на спора от СРС по предявените евентуални възражения на въззивника за прихващане с платените обезщетения по чл. 222, ал.1 и по чл. 220, ал.1 от КТ. Във въззивното производство не са въведени оплаквания срещу изводите на СРС за възникнало основание за прихващане между обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ и платените обезщетения от работодателя по чл. 220, ал.1 и по чл. 222, ал.1 от КТ. При обосноваване на тези си изводи районният съд не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията по чл. 269 от ГПК въззивният съд приема за установено по делото съществуване на основание за прихващане между дължимо обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ и платени обезщетения по чл. 222, ал.1 и по чл. 220, ал.1 от КТ. Възражението за прихващане, което е надлежно упражнено от работодателя, може да се уважи между обезщетението при незаконно уволнение - [чл. 225, ал. 1 и, ал. 2 КТ](#) и обезщетенията при уволнение поради неспазено предизвестие [/чл. 220, ал. 1 КТ/](#) и при уволнение на конкретни основания съкращаване в щата - [чл. 222, ал. 1 КТ](#). При последващо отпадане на основаниято за получаване на обезщетение по трудово правоотношение работникът или служителят не се освобождава от задължение за връщане.

Спорен по делото е размер до който следва да бъде уважено направеното

възражение за прихващане.

По делото се установи от приетите по делото фишове за декември 2021г. /лист 32 от дело на СРС/ и за януари 2021г. /лист 54 от дело на СРС/, че на ищцата са начислени обезщетение по чл. 220, ал.1 от КТ за неспазено предизвестие от 1281,10лв., както и обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ за прекратяване на договора поради съкращаване на щат и оставане без работа за 1 месец в размер на 1114лв. Доколкото това са **брутни** суми, то същите следва в този размер да се съобразят при обосноваване на извода за размер, до който следва да се уважи възражението за прихващане. Това е така, защото приетото от районния и от въззивния съд валидно възникнало вземане на ищеца към ответника по чл. 225, ал.1 от КТ за сумата от **7686,60лв. е брутен** размер на същото. Действително, приетото по делото извлечение от сметка на ищеца установява, че обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ е изплатено в размер на 914,57лв. Това обезщетение обаче не попада в хипотезата на чл. 13 от Закона за данъка върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, поради което и подлежи на облагане, съответно следва да се начислят и осигурителни вноски върху същото. Такива са начислени като удържки от работодателя, което се установява от приетия по делото фиш за заплати за януари 2021г. и затова на ищеца е платена нетна сума от 914,57лв. При определянето на размера на прихващането обаче в случая следва да се вземе предвид брутната сума на обезщетенията по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл. 222, ал.1 от КТ, защото вземането срещу което е направено възражението за прихващане е в размер на брутна сума от 7686,60лв. При така възприето съдът приема, че неправилно СРС е уважил възражението за прихващане с платеното по чл. 222, ал.1 от КТ обезщетение в размер на 914,57лв. тоест с нетния му размер, вместо с брутния такъв от 1114лв. При така възприето съдът приема, че възражението за прихващане е основателно до размера от **2395,10лв.** и неправилно районният съд е уважил същото до размера от **2195,67лв.**, поради което и решението на СРС в частта, в която е уважил иска за сумата от **199,43лв.** следва да се отмени иск за тази сума следва да се отхвърли като погасен чрез прихващане с обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ. В останалата част решението на СРС е правилно и следва да се потвърди.

По частната жалба срещу определението по чл. 248 от ГПК:

Жалбата е допустима.

Разгледана по същество е частично основателна.

В случая ответникът по исковете не е оспорил поради прекомерност претенцията на ищеца за разноски за адвокат до края на устните състезания пред СРС, не е направил и искане за присъждане на разноски по компенсация. Напротив, в проведеното открито съдебно заседание пред СРС ответникът по исковете изрично е посочил, че не възражава по претенцията на ищеца за разноски. Възраженията са направени от ответника по исковете едва с молбата му по чл. 248 от ГПК и правилно районният съд е приел същите за преклудирани.

Същевременно частично неправилен е извода на СРС, че не следва да се редуцират разноските на ищеца съобразно отхвърлената част от исковете. Плащането на обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ е извършено след завеждане на делото – на 02.03.2021г., поради което не може да обоснове извод, че разноските на ищеца по иска по чл. 225, ал.1 от КТ следва да се намалят съразмерно обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ, независимо, че възражение за прихващане с размер на това обезщетение е уважено и иск за същата е отхвърлен. Обезщетението по чл. 220, ал.1 от КТ обаче е установено, че е платено преди образуване на делото. Възражение за прихващане с платената по чл. 220, ал.1 от КТ ответникът по исковете би могъл да направи едва, ако искове по чл. 344, ал.1, т.1-3 от КТ бъдат предявени. Така само по себе си предявяването на това възражение за прихващане за първи път в съдебното производство не може да се цени като недобросъвестно поведение на ответника по исковете, което да се отрази на отговорността за съдебни разноски. Така за размера на това обезщетение възражение за прихващане за което е уважено и иска по чл. 225, ал.1 от КТ е отхвърлен обосновава извод, че разпределяне на отговорността за разноски в тази част следва да е по общото правило на чл. 78 от ГПК. При така възприето съдът приема, че ищецът няма право на разноски за тази част от отхвърлената претенцията по чл. 225, ал.1 от КТ и съдът приема, че на ищеца не се следват разноски за възнаграждение за адвокат в производство пред СРС **в размер на 166,67лв.** и определението на СРС в частта, в която е отказал да измени решението в тази част следва да се отмени. При определяне на размера съдът съобрази, че ищецът не е посочил по кой иск какво възнаграждение е платил на адвокат, съотношението между исковете и между минималните адвокатски възнаграждения за тях. В останалата част частната жалба следва да се остави без уважение.

По отговорността за разноски :

С оглед изхода на делото съдът приема, че всяка страна следва да понесе отговорността за разноски съобразно уважената част от исковете и от жалбите.

Решението на СРС в частта, в която в тежест на ответника по иска са поставени разноски за държавна такса и за възнаграждение за вещо лице в размер на 16,80лв. следва да се отмени.

Решението на СРС следва да се отмени и в частта в която в тежест на ответника по исковете са поставени разноски на ищеца за адвокат от **30,25лв.** Последното е определено при съобразяване на извода на съда, че дължимо на ищеца възнаграждение за адвокат в производство пред СРС не е уговореното и присъдено от СРС такова от 1000лв., а е със 166,67лв. по-малко съобразно изхода на делото по частната жалба. Така при съобразяване на извода по частната жалба и разрешаването на спора по исковете /отхвърлен е иск за сумата от 199,43лв/ то в частта за разноските присъдени в полза на ищеца решението на СРС следва да се отмени за общо **196,92лв.**

За производство пред СРС ответникът по исковете не е претендирал разноски и такива не му се следват.

За производство пред СГС на въззивника се следват разноски за държавна такса по частната жалба в размер на 5лв. и за държавна такса по въззивна жалба в размер на 3,99лв. Други разноски въззивникът не е доказал, че е направил и такива не му се следват.

На ищеца за производство пред СГС следва да се присъдят разноски за възнаграждение за адвокат в размер на 1598,78лв. при съобразяване на отхвърлената част от жалбите. Неоснователно е възражението за прекомерност на претендираното възнаграждение. В случая исковете са два неоченьяеми по чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ, отделно и оценяем иск по чл. 344, ал.1, т. 3 от КТ, като при съобразяване на действащите разпоредби на Наредба №1/2004г. към сключване на договора за правна помощ и съдействие от ищеца , при съобразяване и на сложността на делото и че са въведени възражения за прихващания, то уговорен и платен от ищеца размер на възнаграждение за адвокат не е прекомерен.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20033327/03.05.2022г. и Определение № 20042662/16.06.2022 по гр.д. № 11516 по описа за 2021г. на Софийски районен съд, 57-ми състав в частта, с която на основание на чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ ПП” Б.С.П., Булстат ***** с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати на Р. И. А., ЕГН ***** с адрес: гр. Перник, ул. „***** брутна сума от 199,43лв., ведно със законната лихва от 26.02.2021г. до изплащането й, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.01.2021г. до 04.07.2021г. като е отхвърлено възражението за прихващане на ПП” Б.С.П., Булстат ***** с брутна сума от 199,43лв., представляваща платено обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ, както и в частта, с която Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати на Р. И. А., ЕГН ***** съдебни разноски от 196,92лв., както и в частта, с която Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати по сметка на Софийски районен съд съдебни разноски от 16,80лв. и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ иск на Р. И. А., ЕГН ***** срещу ПП”Б.С.П.” Булстат ***** с правно основание чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на брутна сума от 199,43лв., ведно със законната лихва от 26.02.2021г. до изплащането й, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.01.2021г. до 04.07.2021г. като погасен чрез прихващане с насрещно вземане по чл. 55, ал.1, пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 222, ал.1 от КТ в брутен размер на 199,43лв. на ПП” Б.С.П., Булстат ***** срещу Р. И. А., ЕГН

***** , представляващо платено на отпаднало основание обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ за оставане без работа за периода от 04.01.2021г. до 04.02.2021г. поради прекратяване на правоотношението поради съкращаване на щат.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20033327/03.05.2022г. и Определение № 20042662/16.06.2022 по гр.д. № 11516 по описа за 2021г. на Софийски районен съд, 57-ми състав в частта, с която е признато за установено на основание на чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ за незаконно и е отменено уволнението на Р. И. А., ЕГН ***** с адрес: гр. Перник, бул. „***** извършено с Предизвестие № ЗУЧР-069/30.12.2020г. и Заповед № ЗУЧР-078/04.01.2021г. на Председателя на Б.С.П., връчени на 04.01.2021г., Р. И. А., ЕГН ***** е възстановена на основание на чл. 344, ал.1, т.2 от КТ на заеманата преди уволнението длъжност „главен експерт” в „Организационна дейност” на специализираната организация на Б.С.П. , като на основание на чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ ПП”Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати на Р. И. А., ЕГН ***** брутна сума от **5291,50лв. , ведно със законната лихва от 26.02.2021г. до изплащането ѝ, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.01.2021г. до 04.07.2021г.;, Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати на Р. И. А., ЕГН ***** съдебни разноски от **803,08лв.**, Б.С.П. с адрес: гр. София, ул. „***** е осъдена да заплати по сметка на Софийски районен съд съдебни разноски от **445,70лв.****

ОСЪЖДА ПП” Б.С.П., Булстат ***** да заплати на Р. И. А., ЕГН ***** на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от **1598,78лв** /хиляда петстотин деветдесет и осем лева и 0,78лв/, представляващи съдебни разноски направени в производство пред СГС.

ОСЪЖДА Р. И. А., ЕГН ***** да заплати на ПП” Б.С.П., Булстат ***** на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от **8,99лв.** /осем лева и 0,99лв/, представляващи съдебни разноски направени в производство пред СГС.

Решението може да се обжалва пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____